

РЕШЕНИЕ

№ 7269

гр. София, 06.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 18.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8868** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на цчл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Делото е образувано по жалба от М. Х., гражданин на М., [дата на раждане] с ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. П. П., от САК, срещу Заповед № УРИ № 5392 ПАМ-1712/27.08.2021г. на началника на Отдел Миграция – СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „връщане до страната по произход“ – М., на основание, че има влязло в сила решение за отказ за предоставяне на статут по Закона за убежището и бежанците, в това число след съдебно оспорване, както и мотивите в докладна записка УРИ 5392р-2108/27.08.2021г.

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ, чрез упълномощен адвокат П. от САК, с жалбата иска отмяната на заповедта като незаконосъобразна на основание, че е издадена при неизяснена фактическа обстановка, при съществено нарушение на процесуалните правила – чл.35 АПК, материална незаконосъобразност и противоречие с целта на закона. Позовава се на съдебна практика - за задължителната преценка на обстоятелствата по чл.44, ал.2 ЗЧРБ при налагането на ПАМ като процесната - решение №7424/20.05.2019г. по адм.д. 900/2019г. на ВАС. В тази връзка претендира и нарушение на чл.35 АПК - останали неизяснени обстоятелствата в подаденото писмено възражение. Претендира, че незаконният престой не следвало да бъде единственото обстоятелство, което следвало да се взема предвид, в която връзка се позовава на разпоредби на Директива 2008/115/ЕС, като цитира същите - относно

лице в незаконен престой, претендира и, че процесната ПАМ е възможно да наруши правата му по чл.8 ЕКПЧ, на основание че говори български език, живеел от 6 години в България, имал валиден договор за наем, имал безсрочен трудов договор, имал медицинска застраховка, разполагал със средства и нямал никакви противообществени прояви; винаги съдействал на държавните органи. Твърди, но без да изложи фактически обстоятелства, че семейните му връзки със страната му по произход са прекъснати, тъй като вече шест години живеел в България. В момента подготвял ново искане за хуманитарна закрила до ДАБ за инициране на нова процедура, с цел да уреди своето правно положение в България. По този довод не изтъква невъзможност да се завърне в страната си по произход. Претендира, че поради продължителността на пребиваването му в Република България е създал вече трайни социални и културни връзки с тази среда, създал бил социална среда и искал да остане тук, искал да създаде семейство в страната, което водело до незаконосъобразност на мярката.

Пред съда жалбоподателят лично и чрез адв. П. от САК, поддържа жалбата, в ход по същество се претендира и основателността ѝ. Претендира присъждането на разноски по списък.

ОТВЕТНИКЪТ началникът на Отдел Миграция - СДВР, чрез юрк. П., в писмен отговор и пред съда оспорва жалбата, претендира неоснователност и недоказаност. Претендира се законосъобразността на заповедта на всички основания.

ПРОКУРОРЪТ - М. при СГП, представи заключение за неоснователност на жалбата. По делото са приети доказателствата по административната преписка.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12 състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата проверка по реда на чл. 168 във връзка с чл.146 АПК на оспорената заповед, като от фактическа и правна страна приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Оспорената по делото заповед е връчена на М. Х. на дата 30.08.2021г., като същият декларира и пред съда, че владее свободно български език. Жалбата до съда е подадена на 09.09.2021г., с оглед на което е в срок и допустима.

По фактите съдът приема следното:

С оспорената по делото заповед с рег.№5392 ПАМ - 1712 от 27.08.2021г. на началника на Отдел Миграция - СДВР, на М. Х. (MUHAMMAD HASAN) лице от мъжки пол, [дата на раждане] , гражданин на М., е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход“ - М., на правно основание чл.41, т.4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и влязло в сила Решение № 336/28.01.2020г. за отказ за предоставяне на статут по Закона за убежището и бежанците, издадено от Държавна агенция за бежанците ,оспорено пред съда, но жалбата срещу него е отхвърлена - Решение № 6441/28.05.2021г. на ВАС, както и мотивите, изложени в докладна записка с рег. № УРИ 5392р-2108/27.08.2021г. по описа на Отдел Миграция - СДВР.

За компетентността на органа, издал заповедта е представена Заповед №513з -9426/06.12.2018г. на директора на СДВР, с която са оповомощени да издават

заповеди за ПАМ по чл.39а, ал.1 и по ЗЧРБ конкретни служители, сред които и заемащият длъжност началник на отдел Миграция.

Производството по издаването на оспорената заповед от дата 02.08.2021г. на орган при ДАБ, СДВР е уведомена за приключило производство в ДАБ, сред които и жалбоподателя.

На основание чл.26, ал.1 АПК ,до жалбоподателя е изпратено съобщение, че срещу него започва производство за налагането на ПАМ "връщане до страната на произход" на основание чл.41, т.4 ЗУБ, предоставен е 7 дневен срок за възражения, обяснения и доказателства.

На 20.08.2021г. жалбоподателят е представил възражение, в което е изтъкнал доводи, идентични с тези в жалбата до съда и основание на преценката по чл.44, ал.2 ЗЧРБ: за установяването му от 6 г. в България, за трудовата му заетост, нямал противообществени прояви, съдействал на държавните органи, в момента извършвал правни действия за нова процедура по ЗУБ - ново кандидатстване за бежански статут с цел да уреди своя правен статут в страната. Искал да се установи в страната , тук му харесвало за да помага на обществото, искал да създаде и семейство в Република България, поради което считал, че е налице забраната за връщането му по чл.5, буква б) от Директива 2008/115/ЕС. Претендира, че поради продължителността на пребиваването му в страната, е създал трайни социални и културни връзки, социална среда и искал да остане тук. Представени са към него договор за наем и анекс към него, трудов договор и длъжностна характеристика към него за готвач.

В докладната записка от 27. 08.2021г., към която се препраща в мотивите на оспорената заповед, са изложени данни за приключилото производство по ЗУБ срещу жалбоподателя, за връченото съобщение по чл.26, ал.1 ЗУБ и представеното възражение. По отношение на последното е посочено, че доводите в него са обсъдени от комисия в отдела, но не са констатирани достатъчно доказателства, поради които процедурата да бъде прекратена. Данни за обсъждането и съображенията, няма по преписката. Също е посочено, че при проверките не се установявали данни за подадено заявление за разрешаване на продължителното пребиваване или издадена виза, както и нова молба за предоставяне на закрила по ЗУБ.

Видно от представеното по административната преписка Решение № 6441/28.05.2021г. по адм.д. 10044/2020г. на Върховен административен съд, по отношение на данните за жалбоподателя е прието следното: Жалбоподателят когато бил 14-годишен, заедно с родителите си напуснал М., и отишъл в Б., където останал до 2010г., след това заминал за И., след това в П., И., където престоял 2 години, след което в Турция ,където също престоял 2 години и от там влязъл през 2015г. нелегално в България. Прието е, че истинските причини за напускането на страната му по произход са свързани с търсене на по-добър живот, живял е в редица държави, където не е имал проблеми с етническата си принадлежност. Също е посочено, че в Б. жалбоподателят се е оженил и има съпруга, която е гражданка на Б. и са родили двете му деца. От тази справка било видно, че в Б. се предоставяла значителна помощ и закрила на пребиваващите там рохинджи. Видно от данните в решението за ситуацията в М. към края на 2019г. е прието, че липсвали данни за висока степен на безогледно насилие, изискуемо при търсенето на закрила.

По приложимото право:

В чл.39а, ал.1 ЗЧРБ са изброени изрично ПАМ, които могат да бъдат налагани по този

закон. Процесната принудителна административна мярка „връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ спрямо чужденец, е предвидена в чл. 39а, ал.1, т.2 ЗЧРБ. Въведена е с изменение на разпоредбата с ДВ бр.97/2016г., а видно от законопроекта за приемане на изменението на разпоредбата: „Друга група промени са насочени към уеднаквяване на терминологията с европейската, като навсякъде в Закона за чужденците в Република България и в Закона за убежището и бежанците думите "принудително отвеждане" са заменени с "връщане".

Съгласно чл. 41, т.4 ЗЧРБ „връщане“ се налага когато: „4.по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище; връщане се налага след писмено потвърждение от Държавната агенция за бежанците и в случай че производството по Закона за убежището и бежанците е прекратено с влязло в сила решение и чужденецът не е поискал разглеждането на молбата му да бъде довършено;

Към правното му положение са приложими норми на Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни.

Тази директива предвижда, че "гражданин на трета страна" е всяко лице, което не е гражданин на Съюза по смисъла на член 17, параграф 1 от Договора и което не се ползва от общностното право на свободно движение, както е определено в член 2, точка 5 от Кодекса на шенгенските граници. "Незаконен престой" е всяко присъствие на територията на държава членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в член 5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава- членка.

Както не е спорно по делото, към датата на издаването на процесната заповед, жалбоподателят е незаконно пребиваващ в страната гражданин на трета държава по смисъла на цитираните норми от националното право и от правото на ЕС, липсват данни да има законно право на пребиваване на каквото и да е основание към този момент. Следователно, по принцип може да бъде адресат на принудителна административна мярка по чл. 41, т.4 ЗЧРБ - връщане, съответно адресат на заповед за налагането на такава мярка по чл.44, ал.1 ЗЧРБ.

Разпоредбите на Директивата за връщането – Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки, за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, са въведени още с изменения в ЗЧРБ през 2009г., видно пар.16 от към Закона за изменение и допълнение на Закона за чужденците в Република България, обн. - ДВ, бр. 36 от 2009 г.

Процесната ПАМ по чл.39а, ал.1, т.2 вр. чл.41, т.4 ЗЧРБ, съответства на понятията за „връщане“ и „решение за връщане“, предвидени по чл. 3, т.3 и т.4 от Директивата за връщането. Така „връщане“ по чл.3, т.3 от Директивата е процесът на връщане на гражданин на трета страна при доброволно или принудително изпълнение на задължение за връщане в:

„ -неговата страна на произход, или

-страна на транзитно преминаване в съответствие със споразумения на Общността или двустранни споразумения за обратно приемане или други договорености, или

-трета страна, в която гражданинът на трета страна доброволно решава да се върне и в която ще бъде приет;“.

Съответно понятието „решение за връщане“ по чл.3, т.4 от Директивата е:

„административно или съдебно решение или друг акт, което определя или обявява за незаконен престоя на гражданин на трета страна и налага или постановява задължение за връщане;“

Издаването на заповед за налагане на ПАМ „връщане“ по чл.41, т.4 ЗЧРБ следва да съответства на предвиденото по чл.6, пар. 1 от същата Директива изискване:- „Държавите-членки издават решение за връщане на всеки гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на тяхна територия.“

Съгласно чл.5, от Директивата за връщането, при прилагането на директивата държавите-членки спазват принципа на „забрана за връщане“. По отношение на процесната ПАМ, в националното право е въведена изрично такава разпоредба с чл. 44а, ал.5 ЗЧРБ - нова разпоредба, ДВ, бр. 21 от 2021 г., а именно: „Чужденец, на когото е наложена принудителна административна мярка връщане, не се връща в държава, в която животът и свободата му са застрашени и той е изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унизително отношение.“

Видно от Препоръка на Комисията (ЕС) 2017/2338 от 16 ноември 2017 година за създаване на общ Наръчник за връщането, който компетентните органи на държавите членки да използват при изпълнението на задачи, свързани с връщането и конкретно т.1.4 е обсъдено понятието за „решение за връщане, основано на чл.3, т. 4 и чл.6, пар.6: „В решението за връщане могат да се съдържат допълнителни елементи, като например забрана за влизане, срок за доброволно напускане, посочване на страната на връщане. Когато държавата на връщане не се упоменава, държавите членки трябва да гарантират съблюдаване на принципа на забрана за връщане в съответствие с член 5 от Директивата за връщането.

По т.1.5 от Наръчника за връщането е обсъдено понятието „заповед да извеждане“, основано на чл.3, т.5 и чл.8, пар. 3 от Директивата за връщането, като конкретно е посочено, че „Заповед за извеждане може да бъде издадена заедно с решението за връщане (едноетапна процедура) или отделно (двуетапна процедура). В случаите, когато решението за връщане и заповедта за извеждане се издават заедно в рамките на едноетапна процедура, трябва да се пояснява — в случаите, когато е предоставен срок за доброволно напускане — че извеждането ще се извърши само ако не е спазено задължението за връщане в срока за доброволно напускане.“

Също по т.1.5 от Наръчника е прието, че: „Предвид задължението на държавите членки винаги да спазват принципа на забрана за връщане, извеждането (физическото транспортиране извън държавата членка) не може да е до неопределена дестинация, а само до конкретно определена държава на връщане. Подлежащото на връщане лице трябва да бъде информирано за дестинацията на операцията по извеждане предварително, така че то да може да посочи евентуалните причини, поради които счита, че извеждането до предложената дестинация би било в нарушение на принципа на забрана за връщане, и да може да упражни правото на обжалване. Комисията препоръчва да се посочва страната на връщане в отделното решение за извеждане (двуетапна процедура) или да се посочва страната, в която лицето ще бъде изведено в случай на неспазване на задължението за връщане, в комбинираното решение за връщане и извеждане (едноетапна процедура), или гражданинът на трета страна да бъде информиран чрез друго решение или акт.

Освен горното, в чл.12, параграфи 1 от Директивата са предвидени изисквания за форма и съдържание на решения, свързани с връщане - издават се в писмена форма и посочват фактическите и правните основания, както и информацията относно съществуващите правни средства за защита. Допуска се и издаването на такива решения на стандартен формуляр, което не е възприето в националното право.

При така установеното по фактите, съдът формира следните изводи по съществуването на правния спор:

По спазване на изискванията за компетентност :

На основание изложеното по фактите, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 44, ал.1 ЗЧРБ - оправомощено от директора на СДВР лица. Следователно, процесната заповед е издадена от компетентен да наложи ПАМ по чл.39а, т.2 ЗЧРБ - "връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна;", която мярка в чл.41 ЗЧРБ е посочена само като „връщане“. В чл. 39а ЗЧРБ изрично са регламентирани принудителните административни мерки, които могат да се налагат на чужденците, като по т. 2 е предвидена ПАМ "2. връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна;"

По спазване на изискванията за съдържание и форма на заповедта: Формално заповедта е издадена в изискващата се писмена форма, съдържа правни и фактически основания за издаването ѝ, в съответствие с предвиденото по чл.12, пар.1 от Директивата за връщането и чл.59, ал.2 АПК.

По спазване на процесуалните правила и материалната законосъобразност на заповедта:

Процесната ПАМ е наложена на основание чл.41, т.4 ЗЧРБ: Съгласно чл. 41, т.4 ЗЧРБ : "Връщане се налага, когато: 4. по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище; връщане се налага след писмено потвърждение от Държавната агенция за бежанците и в случай че производството по Закона за убежището и бежанците е прекратено с влязло в сила решение и чужденецът не е поискал разглеждането на молбата му да бъде довършено;

Видно е от данните по делото, че с Решение № 336/28.01.2020г. на орган при ДАБ е постановен отказ за предоставяне на статут по Закона за убежището и бежанците, оспорено пред съда, но жалбата срещу него е отхвърлена - Решение № 6441/28.05.2021г. на ВАС. Следователно, материално-правната предпоставка по чл.41, т.4 ЗЧРБ е установена по делото.

Тази предпоставка не е единствената за прилагането на процесната ПАМ, органът е следвало да събере доказателства и изложи мотиви и по следните условия:

1). В хипотезата на чл. 41, т.4 ЗЧРБ органът при прилагането на мярката е бил задължен да отчете изискванията на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ. Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, при налагане на принудителните административни мерки по ЗЧРБ компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства

по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Изискванията на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ са националната разпоредба, която пряко регламентира гарантираното от чл. 8, § 1 на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) право на неприкосновеността на личния и семейния живот. Допустимата, с оглед на § 2 на чл. 8 от ЕКПЧ намеса на държавата в упражняването на това право, следва да бъде надлежно доказана и съответна на принципа за пропорционалност.

2) Също в хипотезата на чл. 41, т.4 ЗЧРБ органът при прилагането на мярката е бил задължен да отчете изискванията на чл. 44а, ал.5 ЗЧРБ – спазването на принципа за забрана за връщането, която национална разпоредба е съответна на чл.5 от Директива 2008/115/ЕС - Директивата за връщането.

Съдът намира, че органът не е събрал доказателства и извършил дължимите преценки за спазването на чл.44, ал.2 и чл.44а, ал.5 ЗЧРБ, поради което оспорената заповед е материално незаконосъобразна по чл.146, т.4 АПК.

Фактите, посочени в мотивите на предложението за налагането на процесната ПАМ, относими към личното положение на чужденеца, касаят само за приключилото производство по ЗУБ. Не е изследван въпроса, къде се намира съпругата на жалбоподателя, какво е семейното му положение понастоящем, за децата му, дали не се намират на територията на страната. Органът не е взел изложеното в мотивите на решението на ВАС, че жалбоподателят се е установил в Б., където е създадено семейство, съпругата му е гражданка на тази държава и има две деца. Това са данни, които действително сочат, че няма връзка с държавата му по произход, още повече от посоченото по-горе, че заедно с родителите си още като е бил на 14 години са напуснали М..

Също в нарушение на чл. 5 от Директива 2008/115/ЕС, органът не е обсъдил спазването на принципа за забрана за връщане, конкретно не е обсъдил обстановката в М.. Не е необходимо да бъдат събирани доказателства, но от обществените медии е известно, че в тази страна е извършен държавен преврат преди около 6 месеца, а видно от данните в решението на ВАС, обсъдена по-горе, справка за ситуацията в М., въз основа на която са формирани изводите, е от 2019г.

Преди да се вземе решение като процесното, органът следва на основание чл.5, от Директивата за връщането да изследва всички относими факти и обстоятелства за ситуацията в конкретната държава, в която възнамерява да върне лицето. Задължението за преценка на изискванията по тази разпоредба от директивата следва да бъде извършено преди да се издаде решение за връщане като процесното. В този смисъл е даденото тълкуване с диспозитива на Решение от 14 януари 2021г. по дело С-441/19 от Съда на ЕС по отношение на зачитането на висшите интереси на детето. Няма основание да се приеме, че по отношение на спазването принципа за забрана за връщане, следва да се даде друго тълкуване на тази разпоредба.

Обосновано е посочено в жалбата, че в оспорената заповед и в докладната записка липсват мотиви по чл.44, ал.2 ЗЧРБ, също така не е посочено, защо точно до страната по произход следва да се върне и спазен ли е принципа по

чл.44а, ал.5 ЗЧРБ в този случай. По преписката е приложено, но не е съобразено при издаването на процесната ПАМ решението на ВАС, с което е отхвърлена жалбата с решението за отказ да се предостави статут на чужденец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

Видно от изложеното по фактите, в решението на ВАС е обсъдено и прието, че жалбоподателят има семейство в Б., неговата съпруга е гражданка на Б., както и, предвид данните, че принадлежи към етноса на рохингите. Също не е обсъдена актуалната политическа обстановка в М. и възможността жалбоподателят да се завърне там, при спазването на принципа на забрана за връщане. Това е важно обстоятелство, тъй като в случай, че жалбоподателят не изпълни доброволно, заповед като процесната подлежи на принудително изпълнение. Без да е обсъдена от органа ситуацията в държавата, където следва да бъде изведено лицето, съдът не може да приеме, че е спазен принципът за забрана за връщането и не следва за пръв път да събира и преценява доказателства по този въпрос.

Съдът в производството по делото, съгласно чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК преценява законосъобразността на оспорения акт, което изключва за пръв път да разрешава материално-правни въпроси вместо административния орган. Както се посочи, органът е следвало да събере доказателства и извърши преценка по чл.44, ал.2 ЗЧРБ, преценка по чл.44а, ал.5 ЧРБ. Несъбирането на относими доказателства и неизвършването на преценката по посочените разпоредби, съставлява нарушение на чл.35 АПК - съществено нарушение на процесуалните правила, актът освен това е материално-незаконсъобразен по чл. 41, т.4 вр. чл.44, ал.2 вр. чл.44а, ал.5 ЗЧРБ.

За пълнота следва да се отбележи, че възраженията в жалбата за допуснато нарушение на чл.44, ал.2 ЗЧРБ са обосновани. Установява се от данните по делото, че жалбоподателят е прекъснал всички връзки с държавата си по произход, видно от изложеното за бежанската му история в решението на ВАС – най-малкото е напуснал М. на 14-годишна възраст с цялото си семейство. Изрично предвиденото условие по чл.44, ал.2 ЗУБ „както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.“, очевидно не е преценено при издаването на процесната заповед. Също обосновано е и твърдението за допуснато нарушение на чл.35 АПК, като органът най-малкото за извърши преценката по чл.44, ал.2 и чл.44а, ал.5 ЗЧРБ, в случай като процесния – приключило производство по ЗУБ, е могъл не само да събере доказателства служебно – на основание принципа за служебното начало по чл.9 АПК, но и да вземе предвид събраните в хода на приключилото производство по ЗУБ, установени при това със съдействието на чужденеца.

Съдът след като извърши дължимата служебна проверка по чл.168, ал.1 и ал.2 вр. чл.146 АПК, по изложените фактически и правни съображения, формира извод, че процесната заповед е постановена при допуснато съществено нарушение на чл.35 АПК и на принципа по чл.9 АПК, същата е постановена в противоречие с чл.44, ал.2 и чл.44а, ал.5 ЗЧРБ - незаконсъобразност по чл.146, т.3 и т.4 АПК. Жалбата е основателна, поради което съдът следва да постанови отмяната на заповедта.

При този изход на делото съдът следва да разгледа искането на

жалбоподателя за присъждането на разноски – по списък, 10 лв. за държавна такса и 586 лв. за адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие, платени по банкова сметка на 31.08. и 09.09.2021г. Ответникът оспори възнаграждението на адвоката за прекомерност, като претендира, че не съответства на фактическата и правна сложност на делото. Видно е от представените две фактури, че сумата за възнаграждението включва и начислен ДДС – 33,33лв. и 66,67лв. Поради това, чистата сума на възнаграждението – под 500 лв. не е прекомерна. Това е така, тъй като видно от чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, за административни дела без материален интерес възнаграждението е 500 лв. На основание изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба от М. Х., гражданин на М., [дата на раждане] с ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. П. П., от САК, срещу Заповед № УРИ № 5392 ПАМ-1712/27.08.2021г. на началника на Отдел Миграция – Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ СЪС СЕДАЛИЩЕ В [населено място], [улица], да заплати на М. Х., гражданин на М., [дата на раждане] с ЛНЧ [ЕГН], сумата от 596,00 (петстотин деветдесет и шест)лева за разноски.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховен административен съд на Република България.

Съдия